Selittävät huomautukset

Arvonlisäveroon liittyvät laskutusta koskevat säännöt

(Neuvoston direktiivi 2010/45/EU)

- **Mihin tarvitaan selittäviä huomautuksia?**

Selittävien huomautusten tavoitteena on tehdä EU:n tasolla hyväksytyn lainsäädännön sisällöstä helpommin ymmärrettävää. Näissä selittävissä huomautuksissa käsitellään pääasiassa laskutusdirektiiviä (2010/45/EU). Selittävät huomautukset julkaistaan yli vuotta ennen uuden lainsäädännön täytäntöönpanoa. Niiden tarkoituksena on antaa jäsenvaltioille mahdollisuus saattaa säädökset osaksi kansallista lainsäädäntöä yhdenmukaisemmalla tavalla ja antaa yrityksille tarpeelliset tiedot, jotta ne voivat sopeutua uusiin säännöksiin ajoissa.

Selittävät huomautukset eivät korvaa arvonlisäverokomitean suuntaviivoja eivätkä täytäntöönpanoasetusta, joilla molemmilla on oma tehtävänsä lainsäädäntöprosessissa.

- **Mitä selittävät huomautukset sisältävät?**

Selittävät huomautukset on tarkoitettu ohjausvälineeksi, jolla selvennetään arvonlisäveroon liittyvien laskutussääntöjen soveltamista. Selittävissä huomautuksissa annetaan sekä käytännön apua että helpotetaan tiettyjen artikloissa mainittujen asioiden merkityksen ymmärtämistä.

- **Tietoa selittävistä huomautuksista**

Selittävät huomautukset ovat yhteistyön tulos. Vaikka huomautukset julkaistaan verotuksen ja tulliliiton pääosaston verkkosivustolla, ne ovat syntyneet jäsenvaltioiden ja elinkeinoelämän välisen keskustelun tuloksena.

Jäsenvaltiot antoivat ensimmäisen kerran panoksensa laskutusta koskeneessa Fiscalis-seminaarissa, joka järjestettiin Maltassa helmikuussa 2011, sekä arvonlisäverokomiteassa käytyjen keskustelujen jälkeen. Elinkeinoelämän näkemyksiä puolestaan on saatu eurooppalaisista edustusjärjestöistä koostuvan tilapäisen työryhmän kautta ja sähköistä laskutusta koskevien asioiden osalta Euroopan standardointikomitean (CEN) kautta.

Selittävät huomautukset eivät ole oikeudellisesti sitovia, vaan ne ovat ainoastaan epävirallisia käytännön ohjeita siitä, kuinka EU:n lainsäädäntöä on verotuksen ja

tulliliiton pääosaston näkemysten perusteella sovellettava. Selittävät huomautukset eivät edusta komission näkemyksiä, eivätkä niissä esitetyt näkemykset sido komissiota.

Koska arvonlisäveroon liittyvää laskutusta koskeva lainsäädäntö perustuu direktiiviin, kukin jäsenvaltio on vastuussa näiden säännösten saattamisesta osaksi kansallista lainsäädäntöään sekä niiden oikeasta soveltamisesta alueellaan.

Toissijaisuusperiaatteen nojalla on siis pääasiallisesti kansallisten verohallintojen vastuulla ilmoittaa oman valtionsa verovelvollisille näiden säännösten tulkinnasta ja soveltamisesta.

On odotettavissa, että jäsenvaltiot laativat omat kansalliset ohjeensa arvonlisäveroon liittyvien uusien laskutussääntöjen soveltamisesta. Luettelo jäsenvaltioiden veroviranomaisten verkkosivustoista, joilla kansallisia ohjeita voidaan julkaista, on saatavana osoitteesta
http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/links/tax/index_en.htm

Selittävät huomautukset eivät ole täydelliset. Niihin on sisällytetty vain tiettyjä laskutukseen liittyviä asioita, joista on katsottu aiheelliseksi antaa selityksiä. Selityksiä on annettu direktiivissä 2010/45/EU annetuista uusista säännöksistä sekä tietyistä arvonlisäverodirektiivin säännöksistä, joista selvennysten on katsottu olevan tarpeen.

Työ on vielä kesken. Näissä selityksissä ei ilmaista lopullista kantaa, vaan niissä kuvataan tilannetta tiettynä ajankohtana käytettävissä olevan tiedon ja kokemuksen perusteella. On todennäköistä, että ajan myötä oikeuskäytäntö, arvonlisäverokomitean suuntaviivat ja käytäntö tulevat täydentämään huomautuksissa esitettyjä näkemyksiä.

Selittävien huomautusten luonnoksen aiheet

A: Paperisia ja sähköisiä laskuja koskevat vaatimukset

1. Laskujen on vastattava todellisia luovutuksia ja suorituksia – direktiivin 2010/45/EU johdanto-osan 10 kappale
2. Sähköisen laskun määritelmä – 217 artikla
3. Vastaanottajan suostumus – 232 artikla
4. Alkuperän aitous – 233 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta
5. Sisällön eheys – 233 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta
6. Luettavuus – 233 artiklan 1 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta
7. Vapaus valita tapa, jolla varmistetaan alkuperän aitous, sisällön eheys ja luettavuus – 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
8. Liiketoiminnan valvontakeinot – 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
9. Luotettava tarkastusketju – 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
10. Kehittynyt sähköinen allekirjoitus ja automaattinen tiedonsiirto (EDI) – 233 artiklan 2 kohta
11. Laatimishetki ja talletuskauden loppu – 233 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta
12. Laskujen tallettaminen – (katso asiakirja D3)

B: Laskujen laatiminen

1. 219 a artikla – Minkä jäsenvaltion säännöksiä on sovellettava?
2. 221 artiklan 3 kohta – Vapautettuja luovutuksia ja suorituksia koskevat jäsenvaltioissa sovellettavat laskutussäännöt

3. 220 artiklan 2 kohta ja and 221 artiklan 2 kohta – Vapautettujen rahoitusliiketoimien suorituksia koskevat laskutussäännöt (135 artiklan 1 kohdan a–g alakohta)

4. 224 artikla – Itselaskutettavat laskut

C: Laskujen sisältö

1. 226 artiklan 2 kohta – Juokseva numerointi
2. 226 artiklan 7 a kohta – Kassaperusteinen kirjanpito
3. 226 artiklan 11 kohta – Vapautetut luovutukset ja suoritukset
4. 91 ja 230 artikla – Arvonlisäveron määrän muuntaminen kansallisen valuuttaan
5. 226 b artikla – Yksinkertaistetut laskut

D: Laskujen tallettaminen

1. 247 artikla – Talletuskausi
2. 248 a artikla – Kääntäminen ja laskuissa käytettävät kielet
3. 247 artikla – Talletusväline

EUROOPAN KOMISSIO
VEROTUKSEN JA TULLILIITON
PÄÄOSASTO
Välillinen verotus ja verohallinto
Yksikkö C1: Arvonlisävero ja muut liikevaihtoverot

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A**

Asia: Paperisia ja sähköisiä laskuja koskevat vaatimukset

Tausta ja käsiteltävät aiheet

Oikeusperusta: Neuvoston direktiivi 2010/45/EU, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2010, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta laskutussääntöjen osalta

Viitteet: 217, 232 ja 233 artikla sekä johdanto-osan 10 kappale

Käsiteltävät aiheet:

1. Laskujen on vastattava todellisia luovutuksia ja suorituksia – direktiivin 2010/45/EU johdanto-osan 10 kappale
2. Sähköisen laskun määritelmä – 217 artikla
3. Vastaanottajan suostumus – 232 artikla
4. Alkuperän aitous – 233 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta
5. Sisällön eheys – 233 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta
6. Luettavuus – 233 artiklan 1 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta
7. Vapaus valita tapa, jolla varmistetaan alkuperän aitous, sisällön eheys ja luettavuus – 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
8. Liiketoiminnan valvontakeinot – 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
9. Luotettava tarkastusketju – 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta

10. Kehittynyt sähköinen allekirjoitus ja automaattinen tiedonsiirto (EDI) – 233 artiklan 2 kohta

11. Laatimishetki ja talletuskauden loppu – 233 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta

12. Laskujen tallettaminen – (katso asiakirja D3)

Huomautukset:

Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta laskutussääntöjen osalta 13 päivänä heinäkuuta 2010 annetun neuvoston direktiivin 2010/45/EU tavoitteena on edistää ja yksinkertaistaa laskutussääntöjä poistamalla nykyisiä rasitteita ja esteitä. Direktiivissä säädetään paperisten ja sähköisten laskujen tasavertaisesta kohtelusta (paperisten laskujen käsittelymenettelyä voidaan soveltaa sähköisiin laskuihin) siten, etteivät paperilaskutukseen liittyvät hallinnolliset rasitteet lisäänny. Lisäksi sen tarkoituksena on edistää sähköisen laskutuksen käyttöä antamalla vapaus valita tapa, jolla varmistetaan laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus.

Direktiivissä edellytetään, että laskujen on vastattava tarkoin todellisia tavaroiden luovutuksia ja palvelujen suorituksia, ja sen vuoksi siinä vaaditaan myös, että laskujen alkuperän aitous, sisällön eheys ja luettavuus varmistetaan niiden laatimishetkestä alkaen talletuskauden loppuun saakka. Tämä voidaan saavuttaa liiketoiminnan valvontakeinoilla, jotka luovat luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille ja joilla varmistetaan luovuttajan tai suorittajan taikka laskun laatijan henkilöllisyys (alkuperän aitous), laskussa olevien arvonlisäveroon liittyvien tietojen (arvonlisäverodirektiivin vaatimusten mukaisen laskun sisällön) muuttumattomuus (sisällön eheys) sekä laskun luettavuus.

Kaikkien laskujen alkuperän aitous, sisällön eheys ja luettavuus voidaan varmistaa niin paperisten kuin sähköistenkin laskujen osalta käyttämällä liiketoiminnan valvontakeinoja, jotka luovat luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille. Liiketoiminnan valvontakeinojen sijaan sähköisten laskujen alkuperän aitous ja niiden eheys voidaan varmistaa myös tietyillä tekniikoilla. Tällaisia tekniikoita ovat esimerkiksi kehittyneet sähköiset allekirjoitukset, jotka perustuvat[1] hyväksyttyyn varmenteeseen ja jotka on luotu turvallisella allekirjoituksen luomismenetelmällä, sekä automaattinen tiedonsiirto (EDI). Ne takaavat yrityksille varmuuden alkuperän aitoudesta ja sisällön eheydestä ja antavat sellaisenaan oikeusvarmuuden. Ne ovat kuitenkin vain esimerkkejä, ja muitakin tekniikoita tai menetelmiä voidaan käyttää.

[1] Kehittyneitä sähköisiä allekirjoituksia, jotka perustuvat hyväksyttyyn varmenteeseen ja jotka on luotu turvallisella allekirjoituksen luomismenetelmällä, voidaan kutsua sähköisiksi laatuallekirjoituksiksi.

Sähköistä laskutusta koskevien säännösten yksityiskohtaiset tavoitteet esitetään johdanto-osan 8–11 kappaleessa. Arvonlisäverodirektiivin 217, 232 ja 233 artiklaa on muutettu, jotta ne vastaisivat näitä tavoitteita.

Näiden lisäohjeiden tarkoituksena on helpottaa kyseisten artiklojen ymmärtämistä. Tavoitteena on auttaa jäsenvaltioita antamalla ohjeita siitä, kuinka artiklojen täytäntöönpano ja saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä toteutetaan yhdenmukaisemmalla tavalla, sekä auttaa yrityksiä käytännön näkökohtien osalta.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-1**

Aihe: Laskujen on vastattava todellisia luovutuksia ja suorituksia

Viite: direktiivin 2010/45/EU johdanto-osan 10 kappale

Laskujen on vastattava todellisia luovutuksia ja suorituksia, ja niiden aitous, eheys ja luettavuus olisi sen vuoksi varmistettava. Liiketoiminnan valvontakeinoja voidaan käyttää luomaan luotettava tarkastusketju laskujen ja luovutusten tai suoritusten välille varmistaen siten, että kaikki laskut (paperiset tai sähköiset) täyttävät kyseiset vaatimukset.

Huomautukset:

Johdanto-osan 10 kappaleen mukaan laskun on vastattava todellisia luovutuksia ja suorituksia ja sen vuoksi laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus olisi varmistettava.

On kunkin verovelvollisen tehtävä varmistaa, että ilmoitettavat laskutiedot vastaavat tarkoin todellisia suorituksia ja luovutuksia. Verovelvollinen voi itse valita, miten varmistaminen tehdään. Yksi mahdollinen tapa saada aikaan luotettava tarkastusketju laskujen ja tavaraluovutusten tai palvelusuoritteiden välille on käyttää sellaisia liiketoiminnan valvontakeinoja, jotka luovat luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille.

Lisäksi 233 artiklan 2 kohdan mukaan verovelvollinen voi täyttää alkuperän aitouden ja sisällön eheyden varmistamista koskevan velvoitteensa esimerkiksi kyseisessä kohdassa mainituilla tekniikoilla: kehittyneellä sähköisellä allekirjoituksella tai automaattisella tiedonsiirrolla (EDI). Pelkästään näillä tekniikoilla ei kuitenkaan voida osoittaa, että luovutus tai suoritus on tapahtunut.

Verovelvollinen voi 233 artiklan mukaan itse valita menetelmät, joilla nämä velvoitteet täytetään.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-2**

Aihe: Sähköisen laskun määritelmä

Viite: 217 artikla

Tässä direktiivissä ”sähköisellä laskulla” tarkoitetaan laskua, joka sisältää tässä direktiivissä vaaditut tiedot ja joka on laadittu ja vastaanotettu sähköisessä muodossa.

Huomautukset:

Sähköisen laskun määritelmän ainoa tarkoitus on selventää 232 artiklassa mainittua vastaanottajan suostumusta ja havainnollistaa jäsenvaltioille 247 artiklan 2 kohdassa annettuja laskujen tallettamista koskevia valinnanmahdollisuuksia.

Sähköisen laskun on aivan paperilaskun tavoin sisällettävä ne tiedot, joita arvonlisäverodirektiivissä edellytetään.

Jotta lasku katsotaan arvonlisäverodirektiivin mukaan sähköiseksi laskuksi, se on laadittava ja myös vastaanotettava jossakin sähköisessä muodossa. Käytettävän formaatin voivat verovelvolliset itse valita. Lasku voi olla esimerkiksi rakenteinen viesti (kuten XML) tai se voi olla muussa sähköisessä muodossa (esimerkiksi sähköposti, jonka liitteenä on pdf-tiedosto, tai paperin sijaan sähköisessä muodossa vastaanotettava faksi).

Määritelmän mukaan kaikkia sähköiseen muotoon luotuja laskuja ei voida katsoa sähköisiksi laskuiksi. Esimerkiksi kirjanpito- tai tekstinkäsittelyohjelmistolla sähköiseen muotoon luodut laskut, jotka lähetetään ja vastaanotetaan paperisina, eivät ole sähköisiä laskuja.

Toisaalta paperimuotoon tehdyt laskut, jotka ensin skannataan ja sitten lähetetään ja vastaanotetaan sähköpostitse, voidaan katsoa sähköisiksi laskuiksi.

Laskun sähköisen muodon tyyppi voi vaihdella, mutta olennaista on se, että lasku on jossakin sähköisessä muodossa sekä laatimisen että vastaanottamisen yhteydessä. Näin ollen on mahdollista lähettää ja vastaanottaa sähköinen lasku yhdessä muodossa ja muuntaa se sitten toiseen muotoon.

Lasku olisi katsottava laadituksi, kun tavaroiden luovuttaja tai palvelujen suorittaja tai jommankumman puolesta toimiva kolmas osapuoli taikka itselaskutettavien laskujen yhteydessä vastaanottaja (hankkija) saattaa laskun saataville siten, että vastaanottaja voi

vastaanottaa sen. Tämä tarkoittaa, että sähköinen lasku voidaan toimittaa vastaanottajalle suoraan, esimerkiksi sähköpostitse tai turvallisen linkin kautta, tai välillisesti, esimerkiksi yhden tai useamman palveluntarjoajan välityksellä, tai se voidaan asettaa vastaanottajan saataville verkkoportaaliin tai jollakin muulla tavalla.

On tärkeää määrittää, mikä päivä katsotaan laskun laatimispäiväksi. Päivämäärä vaikuttaa tavaran luovuttajan tai palvelun suorittajan velvollisuuteen laatia lasku vaaditussa ajassa (222 artikla) ja myös laskujen tallettamista koskevaan vastaanottajan velvollisuuteen.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-3**

Aihe: Vastaanottajan suostumus

Viite: 232 artikla

Sähköisen laskun käyttö edellyttää vastaanottajan suostumusta.

Huomautukset:

Direktiivissä mainitaan erikseen, että sähköisen laskun käyttäminen edellyttää vastaanottajan suostumusta. Vaatimus johtuu pääosin siitä, että toisin kuin paperilaskun yhteydessä, sähköisen laskun vastaanottamiseen vaaditaan tiettyjä teknisiä edellytyksiä ja vastaanottajan on mahdollisesti tehtävä järjestelyjä, jotta hän kykenisi varmentamaan laskun alkuperän, eheyden ja luettavuuden.

Koska paperisia ja sähköisiä laskuja olisi kohdeltava tasavertaisesti, sähköisen laskun vastaanottajan suostumuksen voidaan määrittää olevan vastaava kuin paperilaskun yhteydessä annettava suostumus. Suostumus voidaan antaa kirjallisesti, epävirallisesti tai virallisesti, taikka hiljaisella suostumuksella, esimerkiksi vastaanotetun laskun käsittelyn tai maksun kautta.

Joka tapauksessa päätös käyttää sähköisiä laskuja on viime kädessä liiketoimen osapuolten välinen sopimusasia.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-4**

Aihe: Alkuperän aitous

Viite: 233 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta

”Alkuperän aitoudella” tarkoitetaan vakuuttuneisuutta luovuttajan tai suorittajan taikka laskun laatijan henkilöllisyydestä.

Huomautukset:

Laskun alkuperän aitouteen liittyvä velvollisuus koskee sekä verovelvollista, joka vastaanottaa tavaroita tai palveluja, että verovelvollista, joka luovuttaa tavaroita tai suorittaa palveluja. Kummatkin voivat toisesta riippumatta varmistaa alkuperän aitouden.

Neljä seikkaa on otettava huomioon.

1. Luovuttajan tai suorittajan osuus alkuperän varmistamisessa

Luovuttajan tai suorittajan on pystyttävä varmistamaan, että hän on laskun laatija tai että se on laadittu hänen nimissään ja puolestaan. Tämä voidaan toteuttaa kirjaamalla lasku kirjanpitoasiakirjoihin. Jos on kyse itselaskutuksesta tai kolmannen osapuolen laatimasta laskusta, alkuperä voidaan osoittaa tosittein.

2. Vastaanottajan osuus alkuperän varmistamisessa

Luovutuksen tai suorituksen vastaanottavan verovelvollisen on pystyttävä varmistamaan, että vastaanotettu lasku on peräisin tavaran luovuttajalta tai palvelun suorittajalta taikka laskun laatijalta.

Verovelvollinen voi valita **kahdesta varmentamisvaihtoehdosta**. Ensimmäinen vaihtoehto on varmentaa, että laskussa mainittu luovuttajan tai suorittajan henkilöllisyyttä koskevat tiedot pitävät paikkansa. Toinen vaihtoehto on varmentaa laskun laatijan henkilöllisyys.

a) Luovuttajan tai suorittajan henkilöllisyyden varmistaminen

Luovuttajan tai suorittajan henkilöllisyys on tieto, jonka on aina oltava laskussa. Tieto sinänsä ei kuitenkaan riitä varmistamaan alkuperän aitoutta. Tässä tapauksessa vastaanottajan olisi varmistettava, että laskussa mainittu luovuttaja tai suorittaja on

todellisuudessa luovuttanut ne tavarat tai suorittanut ne palvelut, joihin laskussa viitataan. Verovelvollinen voi täyttää tämän varmistusvelvollisuutensa käyttämällä mitä tahansa liiketoiminnan valvontakeinoja, jotka luovat luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille.

b) Laskun laatijan henkilöllisyyden varmistaminen

Verovelvollinen voi halutessaan valita laskun laatijan henkilöllisyyden varmistustavaksi esimerkiksi kehittyneen sähköisen allekirjoituksen tai automaattisen tiedonsiirron (EDI). Tämä ei kuitenkaan rajoita direktiivin 2010/45/EU johdanto-osan 10 kappaleen soveltamista, jossa painotetaan, että ennen kaikkea laskujen on vastattava todellisia luovutuksia ja suorituksia.

Laskun laatijan henkilöllisyyden varmistamista voidaan soveltaa yhtä lailla tapauksiin, joissa laskun on laatinut luovuttaja tai suorittaja taikka kolmas osapuoli tai kun kyseessä on itselaskutus.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-5**

Aihe: Sisällön eheys

Viite: 233 artiklan 1 kohdan neljäs alakohta

”Sisällön eheydellä” tarkoitetaan, että tämän direktiivin mukaisesti vaadittua sisältöä ei ole muutettu.

Huomautukset:

Se laskun sisältö, jota eheyden varmistusvaatimus koskee, on arvonlisäverodirektiivissä määriteltävä sisältö.

Laskun sisällön eheyteen liittyvä velvollisuus koskee sekä verovelvollista, joka luovuttaa tavaroita tai suorittaa palveluja, että verovelvollista, joka vastaanottaa tavaroita tai palveluja. Kummatkin voivat toisistaan riippumatta valita tavan, jolla ne täyttävät tämän velvollisuuden, tai ne voivat sopia yhdessä sisällön muuttumattomuuden varmistamisesta esimerkiksi tietyllä tekniikalla kuten EDI-tiedonsiirrolla tai kehittyneellä sähköisellä allekirjoituksella. Verovelvollinen voi valita, täyttääkö hän velvollisuutensa käyttämällä esimerkiksi liiketoiminnan valvontakeinoja, jotka luovat luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille, tai tiettyjä tekniikoita.

Se, että laskun sisältöä ei ole muutettu (sisällön eheys), ei liity siihen, missä muodossa sähköinen lasku on. Kunhan arvonlisäverodirektiivin vaatimusten mukaista laskun sisältöä ei muuteta, kyseisen sisällön sisältävä muoto voidaan muuntaa muihin muotoihin. Näin vastaanottaja tai hänen puolestaan toimiva palveluntarjoaja voi muuntaa sähköisen tiedon eri muotoon tai esittää sen eri tavalla, jotta se sopii hänen omaan tietojärjestelmäänsä tai koska ajan kuluessa tapahtuu teknisiä muutoksia.

Jos verovelvollinen haluaa täyttää sisällön eheyttä koskevan vaatimuksensa käyttämällä kehittynyttä sähköistä allekirjoitusta, on muodon muuntamisesta tehtävä kirjaus tarkastusketjuun.

Vaikka jäsenvaltiot käyttäisivät 247 artiklan 2 kohdassa niille annettua mahdollisuutta vaatia, että lasku säilytetään alkuperäisessä muodossa eli paperisina tai sähköisinä, laskun muotoa voidaan joka tapauksessa silti muuttaa.

Tässä yhteydessä ”muodolla” (form) viitataan laskun tyyppiin (paperinen vai sähköinen lasku). Formaatti (format) tarkoittaa sähköisen laskun esitystapaa. Formaatin muutos voi

tarkoittaa esimerkiksi päivämäärän esitystavan muuttamista (esim. pp.kk.vvvv muutetaan muotoon vvvv.kk.pp) tai itse tiedostotyypin muuttamista esimerkiksi XML-muotoiseksi.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-6**

Aihe: Luettavuus

Viite: 233 artiklan 1 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta

*Laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen **luettavuus** on varmistettava laskun laatimishetkestä laskun talletuskauden loppuun saakka, riippumatta siitä, onko lasku paperilla vai sähköisessä muodossa.*

*Kunkin verovelvollisen on määritettävä tapa varmistaa laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen **luettavuus**. Tämä voidaan saavuttaa millä tahansa liiketoiminnan valvontakeinolla, joka luo luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille.*

Huomautukset:

Laskun luettavuus tarkoittaa, että lasku on ihmisen luettavissa. Laskun on oltava luettavissa talletusajan loppuun asti. Lasku olisi esitettävä siten, että kaikki arvonlisäveroon liittyvä laskun sisältö on selkeästi luettavissa paperilta tai näytöstä vaivatta ilman tulkitsemista. Esimerkiksi EDI-sanomia, XML-viestejä ja muita rakenteisia viestejä ei katsota niiden alkuperäisessä muodossaan ihmisen luettaviksi (muuntamisen jälkeen ne saatetaan katsoa ihmisen luettaviksi, katso jäljempänä).

Sähköisten laskujen osalta tämä ehto katsotaan täytetyksi, jos lasku voidaan pyynnöstä esittää kohtuullisen ajan kuluessa, vastaavalla tavalla kuin edellytetään toimimaan viipymättä 245 artiklan 1 kohdassa – myös muuntamisprosessin jälkeen – ihmisen luettavissa olevassa muodossa eli näytöllä tai painetussa muodossa. Olisi pystyttävä tarkistamaan, että alkuperäisen sähköisen tiedoston ja luettavissa olevan asiakirjan välillä tiedot eivät ole muuttuneet.

Jotta luettavuus voidaan varmistaa, sähköisen laskumuodon tarkasteluun soveltuvan ja luotettavan katseluohjelman olisi oltava saatavilla koko talletusajan.

Sähköisen laskun luettavuus laatimishetkestä talletushetken loppuun voidaan varmistaa millä tahansa tavalla, mutta kehittynyt sähköinen allekirjoitus ja automaattinen tiedonsiirto (EDI) eivät 233 artiklan 2 kohdan mukaan riitä luettavuuden varmistamiseen.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-7**

Aihe: Vapaus valita tapa, jolla varmistetaan alkuperän aitous, sisällön eheys ja luettavuus

Viite: 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta

Kunkin verovelvollisen on määritettävä *tapa varmistaa laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus. Tämä voidaan saavuttaa millä tahansa liiketoiminnan valvontakeinolla, joka luo luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille.*

Huomautukset:

Sekä tavaran luovuttajalla tai palvelun suorittajalla että vastaanottajalla on vapaus valita, kuinka laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus varmistetaan. Jäsenvaltioiden ei pitäisi rajoittaa tätä valinnanvapautta.

Jos jäsenvaltiot antavat asiasta ohjeita, olisi tehtävä selväksi, että kyse on vain opastuksesta eikä verovelvollisen vapauden rajoittamisesta.

Direktiivissä 2010/45/EU lueteltujen kolmen esimerkkimenetelmän tai -tekniikan (liiketoiminnan valvontakeinot, jotka luovat luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille, kehittyneet sähköiset allekirjoitukset ja automaattinen tiedonsiirto EDI) ei pitäisi estää muiden tekniikoiden tai menetelmien käyttöä, kunhan ne täyttävät vaatimukset, jotka koskevat laskun alkuperän aitouden, sen sisällön eheyden ja sen luettavuuden varmistamista.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-8**

Aihe: Liiketoiminnan valvontakeinot

Viite: 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta

Kunkin verovelvollisen on määritettävä tapa varmistaa laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus. Tämä voidaan saavuttaa millä tahansa ***liiketoiminnan valvontakeinolla****, joka luo luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille.*

Huomautukset:

Liiketoiminnan valvontakeino on laaja käsite. Kyseessä on prosessi, jonka tarkoituksena on tuottaa riittävä varmuus taloudellisesta, kirjanpidollisesta ja sääntelyn alaisesta raportoinnista sekä lakisääteisten vaatimusten noudattamisesta ja joka on näistä vastuussa olevien tahojen (johto, henkilöstö ja omistajat) luoma, käyttöön ottama ja ajantasaisena pitämä.

Erityisesti 233 artiklan yhteydessä liiketoiminnan valvontakeinojen olisi tulkittava tarkoittavan prosessia, jolla verovelvollinen on saanut aikaan riittävän varmuustason luovuttajan tai suorittajan taikka laskun laatijan henkilöllisyydestä (alkuperän aitous), arvonlisäveroa koskevan sisällön säilymisestä muuttumattomana (sisällön eheys) sekä laskun luettavuudesta laatimishetkestä talletuskauden loppuun saakka ja jolla verovelvollinen on myös toteuttanut ja pitänyt aikaan saatua varmuustasoa ajantasaisena.

Liiketoiminnan valvontakeinojen pitäisi vastata verovelvollisen kokoa, toimintaa ja tyyppiä ja niissä pitäisi ottaa huomioon liiketoimintatapahtumien määrä ja arvo sekä tavaran luovuttajien, palvelujen suorittajien ja asiakkaiden määrä ja tyyppi. Tarvittaessa myös muita asiaan kuuluvia tekijöitä olisi otettava huomioon.

Yksi esimerkki liiketoiminnan valvonnasta on tositteiden täsmäytys. Tositteiden tärkeyttä arvioitaessa olisi otettava huomioon esimerkiksi laatijan riippumattomuus verovelvollisesta ja kirjanpitoprosessissa tositteille annettava painoarvo. Tällaista liiketoiminnan valvontakeinoa käytettäessä on tärkeää, että lasku tarkistetaan liiketoiminta- ja kirjanpitomenettelyn tositteena eikä itsenäisenä asiakirjana.

On syytä muistaa, että paperinen tai sähköinen lasku on yleensä vain yksi tosite liiketapahtumaa koskevassa tositeaineistossa (muita tositteita ovat esimerkiksi ostotilaus, sopimus, kuljetusasiakirja ja maksukehotus).

Luovuttaja tai suorittaja voi täsmäyttää laskun esimerkiksi ostotilauksen, kuljetusasiakirjojen ja maksun vastaanoton kanssa. Vastaanottaja puolestaan voi täsmäyttää laskun esimerkiksi hyväksytyn ostotilauksen (oston vahvistava asiakirja), luovutustodistuksen ja maksuilmoituksen kanssa. Tässä mainitut tositteet ovat kuitenkin vain esimerkkejä tavanomaisista tositteista, joita voi olla saatavilla, ja lasku voidaan täsmäyttää myös monen muunlaisen tositteen avulla.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-9**

Aihe: Luotettava tarkastusketju

Viite: 233 artiklan 1 kohdan toinen alakohta

Kunkin verovelvollisen on määritettävä tapa varmistaa laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus. Tämä voidaan saavuttaa millä tahansa liiketoiminnan valvontakeinolla, joka luo ***luotettavan tarkastusketjun*** *laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille.*

Huomautukset:

Kirjanpidon tarkastusketju (kirjausketju) kuvaa liiketoimen dokumentoitua etenemistä alusta loppuun saakka, esimerkiksi alkutositteena toimivasta ostotilauksesta lopulliseen tilinpäätöskirjaukseen, tai lopusta alkuun. Tarkastusketju muodostaa yhteyden prosessin eri tositteiden välille. Tarkastusketju sisältää alkutositteet, käsitellyt liiketapahtumat sekä niiden välistä yhteyttä koskevat viittaukset.

Tarkastusketju voidaan katsoa luotettavaksi, kun tositteiden ja käsiteltyjen liiketapahtumien välinen yhteys voidaan todeta vaikeuksitta (tositteiden yhteyksistä on riittävät tiedot), kun se on ilmoitettujen menettelyjen mukainen ja kun se kuvaa tosiasiassa toteutuneita prosesseja. Tähän voidaan päästä esimerkiksi käyttämällä kolmannen osapuolen tositteita, kuten pankkitiliotteita, tai asiakkaan, luovuttajan tai suorittajan toimittamia tositteita (toisen osapuolen tositteita) sekä sisäisiä valvontakeinoja, kuten tehtävien eriyttäminen.

Arvonlisäverotuksen kannalta tarkastusketjusta olisi 233 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti selvittävä laskun ja luovutettujen tavaroiden tai suoritettujen palvelujen välinen tarkastettavissa oleva yhteys, jotta voidaan tarkistaa, vastaako lasku tosiasiassa tapahtunutta tavaroiden luovutusta tai palvelujen suoritusta.

Verovelvollinen voi itse päättää, millä keinolla hän osoittaa laskun yhteyden luovutettuihin tavaroihin tai suoritettuihin palveluihin. Jäsenvaltio voi julkaista ohjeita, joiden avulla verovelvollinen voi laatia luotettavan tarkastusketjun, mutta tällaiset ohjeet eivät saa sisältää pakollisia vaatimuksia. Esimerkkitapauksena voivat olla tietyt tositteet, esimerkiksi ostotilaus, kuljetusasiakirjat, lasku sekä näiden tositteiden täsmäämisestä kertova jälki, tai vaihtoehtoisesti pelkästään se, että kyseiset kolme tositetta täsmäävät toistensa kanssa.

Liiketoiminnan valvontakeinojen tavoin myös luotettavan tarkastusketjun pitäisi vastata verovelvollisen kokoa, toimintaa ja tyyppiä ja siinä pitäisi ottaa huomioon liiketoimintatapahtumien määrä ja arvo sekä tavaran luovuttajien, palvelujen toimittajien ja asiakkaiden määrä ja tyyppi. Tarvittaessa myös muita asiaan kuuluvia tekijöitä on otettava huomioon, esimerkiksi talousraportointia tai tilintarkastusta koskevat vaatimukset.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-10**

Aihe: Kehittynyt sähköinen allekirjoitus ja automaattinen tiedonsiirto (EDI)

Viite: 233 artiklan 2 kohta

Paitsi 1 kohdassa kuvatun tyyppisillä liiketoiminnan valvontakeinoilla sähköisen laskun alkuperän aitous ja sisällön eheys voidaan varmistaa esimerkiksi seuraavilla tekniikoilla:

a) sähköisiä allekirjoituksia koskevista yhteisön puitteista 13 päivänä joulukuuta 1999 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/93/EY (*) 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu ***kehittynyt sähköinen allekirjoitus****, joka perustuu direktiivin 1999/93/EY 2 artiklan 10 kohdassa tarkoitettuun hyväksyttyyn varmenteeseen ja joka on luotu saman artiklan 6 kohdassa tarkoitetulla turvallisella allekirjoituksen luomismenetelmällä;*

b) ***automaattinen tiedonsiirto (EDI)****, sellaisena kuin se määritellään sähköisen tiedon vaihdon oikeudellisista näkökohdista 19 päivänä lokakuuta 1994 annetun komission suosituksen 94/820/EY (**) 2 artiklassa, jos siirtoa koskevassa sopimuksessa edellytetään sellaisten menetelmien käyttöä, jotka takaavat tietojen alkuperän aitouden ja niiden eheyden.*

Huomautukset:

Nämä kaksi vaihtoehtoa, kehittynyt sähköinen allekirjoitus ja automaattinen tiedonsiirto (EDI), ovat vain esimerkkejä laskutustekniikoista, joilla voidaan varmistaa alkuperän aitous ja sisällön eheys. Näitä vaihtoehtoja ei voi asettaa pakollisiksi vaatimuksiksi. Vaikka sähköiset laskut eivät olisi 233 artiklan 2 kohdan a tai b alakohdan mukaisia, ne voivat silti täyttää 233 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa esitetyt liiketoiminnan valvontakeinon edellytykset, tai ne voivat täyttää alkuperän aitoutta ja sisällön eheyttä koskevan vaatimuksen jonkin muun tekniikan kautta (esimerkiksi sellaiset kehittyneet sähköiset allekirjoitukset, jotka eivät perustu hyväksyttyyn varmenteeseen) tai muun menettelyn kautta.

EDI perustuu komission suosituksen 1994/820/EY mukaiseen rakenteisen tiedon vaihtoa koskevaan sopimukseen, ja sillä voidaan viitata mihin tahansa vakiomuotoon. Se ei viittaa ainoastaan EDIFACT-muotoon, joka on vain yksi esimerkki tällaisista muodoista.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: A-11**

Aihe: Laatimishetki ja talletuskauden loppu

Viite: 233 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta

Laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus on varmistettava ***laskun laatimishetkestä laskun talletuskauden loppuun*** *saakka, riippumatta siitä, onko lasku paperilla vai sähköisessä muodossa.*

Huomautukset:

Ajanjakso, jonka ajan laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus on varmistettava, alkaa laskun laatimishetkestä ja päättyy laskun talletuskauden loppuun. Talletuskausi on jäsenvaltion arvonlisäverodirektiivin mukaisesti (247 artikla) määrittämä talletuskausi. Laskun laatimisen määräaika on määräaika, joka määritetään myös arvonlisäverodirektiivissä (222 artikla).

Verovelvollisen on pystyttävä varmistamaan laskun alkuperän aitous, sen sisällön eheys ja sen luettavuus kaikkina aikoina laskun laatimishetkestä laskun talletuskauden loppuun saakka. Koska liiketoimintatavat kuitenkin muuttuvat ajan myötä, voidaan myös laskun alkuperän aitouden, sen sisällön eheyden ja sen luettavuuden varmistuskeinoja muuttaa.

EUROOPAN KOMISSIO
VEROTUKSEN JA TULLILIITON
PÄÄOSASTO
Välillinen verotus ja verohallinto
Yksikkö C1: Arvonlisävero ja muut liikevaihtoverot

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: B**

Asia: Laskujen laatiminen

Käsiteltävät aiheet

Oikeusperusta: Neuvoston direktiivi 2010/45/EU, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2010, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta laskutussääntöjen osalta

Viitteet: 219 a, 220, 221, 222 ja 224 artikla

Käsiteltävät aiheet

1. 219 a artikla – Minkä jäsenvaltion säännöksiä on sovellettava?

2. 221 artiklan 3 kohta – Vapautettuja luovutuksia ja suorituksia koskevat jäsenvaltioissa sovellettavat laskutussäännöt

3. 220 artiklan 2 kohta ja 221 artiklan 2 kohta – Vapautettujen rahoitusliiketoimien suorituksia koskevat laskutussäännöt (135 artiklan 1 kohdan a–g alakohta)

4. 224 artiklan 1 kohta – Itselaskutettavat laskut

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: B-1**

Aihe: Minkä jäsenvaltion säännöksiä on sovellettava?

Viite: 219 a artikla

Rajoittamatta 244–248 artiklan soveltamista sovelletaan seuraavaa:

1) Laskutukseen on sovellettava sen jäsenvaltion säännöksiä, jossa tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus katsotaan tehdyksi V osaston säännösten mukaisesti.

2) Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, laskutukseen on sovellettava sen jäsenvaltion säännöksiä, jossa tavaroiden luovuttajan tai palvelujen suorittajan liiketoiminnan kotipaikka on tai jossa hänellä on kiinteä toimipaikka, josta luovutus tai suoritus tapahtuu, tai, jos tällaista liiketoiminnan kotipaikkaa tai kiinteää toimipaikkaa ei ole, sen jäsenvaltion säännöksiä, jossa luovuttajan tai suorittajan kotipaikka tai vakinainen asuinpaikka sijaitsee, kun:

a) luovuttaja tai suorittaja ei ole sijoittautunut siihen jäsenvaltioon, jossa tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus katsotaan tehdyksi V *osaston säännösten mukaisesti, tai tämän toimipaikka kyseisessä jäsenvaltiossa ei osallistu tavaroiden luovutukseen tai palvelujen suoritukseen 192 a artiklassa tarkoitetulla tavalla, ja veronmaksuvelvollinen on henkilö, jolle tavarat luovutetaan tai palvelut suoritetaan.*

Jos kuitenkin hankkija laatii laskun (itselaskutus), sovelletaan 1 kohtaa.

b) tavaroiden luovutusta tai palvelujen suoritusta ei katsota tehdyksi yhteisössä V osaston säännösten mukaisesti.

Huomautukset:

Kun yritykset luovuttavat tavaroita tai suorittavat palveluja muissa jäsenvaltioissa sijaitseville hankkijoille, saattaa olla vaikeaa määrittää, minkä jäsenvaltion laskutussääntöjä sovelletaan. Jotta kävisi selvästi ilmi, mitä sääntöjä sovelletaan, ja jotta yritykset saisivat asiasta oikeusvarmuuden, arvonlisäverodirektiiviin on lisätty 219 a artikla.

Direktiivin 219 a artiklan tavoitteena on antaa selkeät säännöt siitä, minkä jäsenvaltion olisi laadittava arvonlisäverollisiin luovutuksiin ja suorituksiin liittyvät laskutussäännöt.

Nämä jäsenvaltion säännöt eivät kuitenkaan koske laskujen talletukseen liittyviä sääntöjä. Sen sijaan jäsenvaltion sääntöjä sovelletaan muihin laskutussääntöihin, jotka koskevat laskujen laatimishetkeä, sisältöä tai yksinkertaistamista, silloin kun jäsenvaltiolle on annettu valinnanmahdollisuus tai kun laskuun liittyvä vaatimus koskee kansallista asiaa.

Jäsenvaltioilla on esimerkiksi mahdollisuus pidentää kokoomalaskujen kattamaa ajanjaksoa tai edellyttää, että itselaskutettavat laskut laaditaan verovelvollisen nimissä ja puolesta. Näitä sekä muita valinnanmahdollisuuksia voi käyttää se jäsenvaltio, johon viitataan 219 a artiklassa, ellei muualla nimenomaisesti toisin mainita.

Tiettyjä laskutusvaatimuksia, kuten vapautettuja luovutuksia ja suorituksia koskeva kansallinen peruste sekä arvonlisäveron määrän valuutta, olisi vielä selkeytettävä viittaamalla tiettyyn jäsenvaltioon, vaikka jäsenvaltioilla ei olekaan kyseisissä asioissa valinnanmahdollisuutta. Näissä ja muissa tapauksissa, joissa on noudatettava asiaa koskevia kansallisia vaatimuksia, kyseessä oleva jäsenvaltio on se, johon viitataan 219 a artiklassa.

Perussäännön mukaan laskutussäännöt määrää se jäsenvaltio, jossa tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus tapahtuu.

Tähän perussääntöön on kuitenkin kaksi poikkeusta, jotka mainitaan 219 a artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa. Poikkeukset koskevat rajat ylittäviä luovutuksia ja suorituksia, joita koskee käännetty verovelvollisuus, sekä EU:n ulkopuolella verotettavia luovutuksia ja suorituksia. Näissä tapauksissa sovelletaan sen jäsenvaltion laskutussääntöjä, jossa tavaroiden luovuttajan tai palvelujen suorittajan liiketoiminnan kotipaikka on tai jossa hänellä on kiinteä toimipaikka, josta luovutus tai suoritus tapahtuu, tai jossa luovuttajan tai suorittajan vakinainen asuinpaikka sijaitsee.

Liitteen suuntaa-antavassa taulukossa esitetään havainnollisia esimerkkejä siitä, minkä jäsenvaltion sääntöjä on sovellettava.

Poikkeukset eivät koske sellaisia luovuttajia ja suorittajia, jotka eivät ole sijoittautuneet EU:hun mutta tekevät verotettavia tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia EU:n alueella. Tällöin sovelletaan aina laskutuksen perussääntöä: noudatetaan sen jäsenvaltion sääntöjä, jossa luovutus tai suoritus tapahtuu.

Perussääntöä noudatetaan aina myös itselaskutettavien laskujen yhteydessä, jolloin laskun laatijana toimiva vastaanottaja (hankkija) on käännetyn verovelvollisuuden menettelyn nojalla velvollinen maksamaan arvonlisäveron. Tällöin laskutussäännöt määrää jäsenvaltio, jossa tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus tapahtuu.

Jos EU:n ulkopuolisesta valtiosta luovutetaan tavaroita johonkin EU:n jäsenvaltioon ja jolloin kyseessä on tavaroiden tuonti, tavaroiden luovutuspaikka sijaitsee EU:n ulkopuolella. Koska luovutus ei tapahdu EU:ssa ja koska luovuttaja on EU:n ulkopuolella, ei ole sovellettava minkään jäsenvaltion laskutussääntöjä. EU:hun suuntautuvaan tavaroiden tuontiin ei liity mitään laskutusvelvoitteita.

Kun hankkija on käännetyn verovelvollisuuden nojalla veronmaksuvelvollinen ja hän nimeää veroedustajan arvonlisäverodirektiivin 204 artiklan mukaisesti, olisi sovellettava 219 a artiklan 2 kohdan a alakohtaa, aivan kuten jos hankkija olisi edelleen verovelvollinen. Jos veroedustaja laatii laskun myös tässä tapauksessa, sitä olisi käsiteltävä hankkijan laatiman laskun tavoin, ja näin ollen sovelletaan 219 a artiklan 1 kohtaa.

Liite

Tavaroiden luovutus

Luovutuksen tyyppi	Luovuttajan jäsenvaltio tai maa	Vastaanottajan jäsenvaltio tai maa	Tavaroiden siirto	Verottava jäsenvaltio tai maa	219 a artiklan mukainen jäsenvaltio	219 a artiklan kohta
Tavaroiden luovutus kotimaassa	A	A	A:sta A:han	A	A	1 kohta
Vapautettu luovutus yhteisön sisällä	A	B	A:sta B:hen	A	A	1 kohta
Itselaskutettava vapautettu luovutus yhteisön sisällä	A	B	A:sta B:hen	A	A	1 kohta
Etämyynti	A	B	A:sta B:hen	B	B	1 kohta
Rajat ylittävä luovutus yksityishenkilölle (alle etämyynnin raja-arvon)	A	B	A:sta B:hen	A	A	1 kohta
Yhteisön sisäisenä kolmikantaliike-	B	C	A:sta C:hen	C	B	2 kohdan a ala-

toimena tehtävän luovutuksen toinen vaihe						kohta
Vastaanottaja on verovelvollinen 194 artiklan nojalla	A	B	B:stä B:hen	B	A	2 kohdan a alakohta
Rajat ylittävä kaasun tai sähkön luovutus	A	B	A:sta B:hen	B	A	2 kohdan a alakohta
Vienti	A	Kolmas maa	A:sta kolmanteen maahan	A	A	1 kohta
Luovutus EU:n ulkopuolelle	A	Kolmas maa	Kolmannessa maassa	EU:n ulkopuolella	A	2 kohdan b alakohta
Tuonti	Kolmas maa	A	Kolmannesta maasta A:han	EU:n ulkopuolella	EU:n ulkopuolella	1 kohta

Palvelujen suoritus

Suorituksen tyyppi	Artikla	Suorittajan jäsenvaltio	Vastaanottajan jäsenvaltio tai maa	Verottava jäsenvaltio tai maa	219 a artiklan mukainen jäsenvaltio	219 a artiklan kohta
Yritysten välisten palvelujen suoritus yleensä	44	A	A	A	A	1 kohta
Rajat ylittävä yritysten välisten palvelujen suoritus	44 ja 196	A	B	B	A	2 kohdan a alakohta

Rajat ylittävä yritysten välisten palvelujen suoritus, kun vastaanottaja laatii laskun	44, 196 ja 224	A	B	B	B	1 kohta
Yritysten ja kuluttajien välisten palvelujen suoritus yleensä	45	A	B	A	A	1 kohta
Kiinteään omaisuuteen liittyvät palvelut (omaisuus jäsenvaltiossa C, ei käännettyä verovelvollisuutta)	47	A	B	C	C	1 kohta
Yritysten väliset palvelut, kun vastaanottaja on EU:n ulkopuolella	44	A	Kolmas maa	Kolmas maa	A	2 kohdan b alakohta
Yritysten ja kuluttajien väliset palvelut, kun vastaanottaja on EU:n ulkopuolella	59	A	Kolmas maa	Kolmas maa	A	2 kohdan b alakohta

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: B-2**

Aihe: Vapautettuja luovutuksia ja suorituksia koskevat jäsenvaltioissa sovellettavat laskutussäännöt

Viite: 221 artiklan 3 kohta

Jäsenvaltiot voivat vapauttaa verovelvolliset 220 artiklan 1 kohdassa tai 220 a artiklassa säädetystä velvollisuudesta laatia lasku verovelvollisten niiden alueella tekemistä tavaroiden luovutuksista tai palvelujen suorituksista, jotka on vapautettu 110 ja 111 artiklan, 125 artiklan 1 kohdan, 127 artiklan, 128 artiklan 1 kohdan, 132 artiklan, 135 artiklan 1 kohdan h–l alakohdan, 136, 371, 375, 376 ja 377 artiklan, 378 artiklan 2 kohdan, 379 artiklan 2 kohdan sekä 380–390 b artiklan nojalla ja joihin voi liittyä oikeus vähentää edeltävässä vaiheessa maksettu arvonlisävero.

Tausta:

Siitä, minkä jäsenvaltion laskutussääntöjä sovelletaan, säädetään 219 a artiklassa.

Direktiivin 221 artiklan 3 kohdassa jäsenvaltiolle annetaan kuitenkin valinnanmahdollisuuksia laskutuksen suhteen, kun luovutus tai suoritus tapahtuu jäsenvaltiossa. Tässä kohdin syntyy tilanne, jossa on yhdistettävä kaksi säännöstä, kun 219 a artiklan mukaan määrätään, minkä jäsenvaltion laskutussääntöjä sovelletaan ja kun 221 artiklan 3 kohdassa sallitaan muiden jäsenvaltioiden soveltaa valinnanmahdollisuutta.

Huomautukset:

Kun kyseessä on 221 artiklan 3 kohdassa mainittu rajat ylittävä vapautettu tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus eikä luovuttaja tai suorittaja ole sijoittautunut siihen jäsenvaltioon (A), jossa luovutus tai suoritus tapahtuu, ja kun vastaanottaja on veronmaksuvelvollinen (käännetty verovelvollisuus), laskutussäännöt määrätään siinä jäsenvaltiossa (B), jossa luovuttajan tai suorittajan liiketoiminnan kotipaikka sijaitsee (219 a artiklan 2 kohdan a alakohta). Jäsenvaltio (A), jossa luovutus tai suoritus tapahtuu, voi kuitenkin vapauttaa verovelvollisen tämän velvollisuudesta laatia lasku (221 artiklan 3 kohta). Koska tässä tapauksessa kyseinen jäsenvaltio (A) ei ole laskutussäännöt määräävä jäsenvaltio (B), kyseisistä luovutuksista ja suorituksista on aina laadittava lasku.

Edellisessä tapauksessa laskuun on merkittävä 226 artiklan 11 a kohdan mukainen maininta ”käännetty verovelvollisuus” (katso myös asiakirjan viite C3).
Vain silloin kun 221 artiklan 3 kohdassa mainittu vapautettu tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus tapahtuu siinä jäsenvaltiossa, joka 219 a artiklan mukaan myös määrää laskutussäännöt, voi kyseinen jäsenvaltio vapauttaa verovelvollisen tämän velvollisuudesta laatia lasku.

Yhteenvetona voidaan sanoa, että lasku vaaditaan aina, kun on kyse rajat ylittävistä yritysten välisistä tavaroiden luovutuksista ja palvelujen suorituksista.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: B-3**

Aihe: Vapautettujen vakuutus- ja rahoitusliiketoimien suorituksia koskevat laskutussäännöt (135 artiklan 1 kohdan a–g alakohta)

Viitteet: 220 ja 221 artikla

220 artiklan 2 kohta

Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, *laskun laatimista ei vaadita* ***135 artiklan 1 kohdan a–g alakohdan mukaisesti*** *verosta vapautetuista palvelujen suorituksista,* ***sanotun kuitenkaan rajoittamatta 221 artiklan 2 kohdan soveltamista.***

221 artiklan 2 kohta

Jäsenvaltiot voivat velvoittaa verovelvolliset, joiden liiketoiminnan kotipaikka on kyseisten jäsenvaltioiden alueella tai joilla on niiden alueella kiinteä toimipaikka, josta tavarat luovutetaan tai palvelut suoritetaan, laatimaan 226 tai 226 b artiklassa edellytettyjen yksityiskohtien mukaisen laskun 135 artiklan 1 kohdan a–g alakohdan mukaisesti vapautettujen tavaroiden luovutuksista tai palvelujen suorituksista, jotka kyseiset verovelvolliset ovat tehneet niiden alueella tai yhteisön ulkopuolella.

Tausta:

Yleensä verovelvollisten välillä tapahtuvista verotettavista suorituksista vaaditaan laskut, mutta jäsenvaltioilla on mahdollisuus myöntää tietyille verosta vapautetuille suorituksille vapautus niihin liittyvästä laskun laadintavelvollisuudesta.

Direktiivillä 2010/45/EU sääntöjä muutetaan siten, että artiklan 1 kohdan a–g alakohdan nojalla vapautettujen palvelujen suorituksista ei enää vaadita laskua (220 artiklan 2 kohta), mutta jäsenvaltiot voivat halutessaan määrätä laskutusvelvollisuuden. Lasku voidaan vaatia vain silloin, jos suorittaja on sijoittautunut kyseiseen jäsenvaltioon ja myös verotuspaikka on siellä, tai jos suoritus tapahtuu EU:n ulkopuolella.

Huomautukset:

Jäsenvaltiot eivät voi vaatia laskua 135 artiklan 1 kohdan a–g alakohdan nojalla vapautetuista suorituksista, kun suorittajan – joka on sijoittautunut niiden alueelle tai jolla

on niiden alueella kiinteä toimipaikka, josta suoritus tapahtuu – tekemää suoritusta verotetaan toisessa jäsenvaltiossa.

Kun verotuspaikka ja suorittajan toimipaikka ovat samassa jäsenvaltiossa, voi kyseinen jäsenvaltio vaatia laskun yritysten välillä sekä yritysten ja kuluttajien välillä tapahtuvista palvelujen suorituksista.

Yhteenvetona voidaan sanoa, että 221 artiklan 2 kohdan mukaista valinnanmahdollisuutta voidaan käyttää kotimaassa tai EU:n ulkopuolelle tehtävissä suorituksissa, mutta ei yritysten välisissä liiketoimissa muiden jäsenvaltioiden kanssa.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: B-4**

Aihe: Itselaskutettavat laskut

Viite: 224 artiklan 1 kohta

Hankkija voi laatia laskun *verovelvollisen tälle tekemistä tavaroiden luovutuksista tai palvelujen suorituksista, jos osapuolet ovat etukäteen tehneet keskenään asiasta sopimuksen ja edellyttäen että on olemassa järjestely, jonka mukaisesti tavaroita luovuttava ja palveluja suorittava verovelvollinen hyväksyy kunkin laskun.*

Tausta:

Itselaskutettavia laskuja koskevien sääntöjen soveltamisen pitäisi olla yhdenmukaisempaa, kun monia jäsenvaltioiden sovellettavana olleita valinnanmahdollisuuksia ja ehtoja on poistettu. Ostajan ja myyjän etukäteen tekemää keskinäistä sopimusta sekä kunkin laskun hyväksymisjärjestelyä koskevat ehdot on pidetty ennallaan, mutta viittaus siihen, että jäsenvaltio määrittää kyseiset ehdot, on poistettu. Näin ollen nyt on syytä selventää, mitä tarkoitetaan etukäteen tehtävällä sopimuksella ja kunkin laskun hyväksymisellä.

Huomautukset:

Direktiivin 224 artiklan mukaiset ehdot, joita sovelletaan tavaroiden luovuttajan tai palvelujen suorittajan sekä vastaanottajan (hankkijan) välillä etukäteen tehtävään sopimukseen ja kunkin laskun hyväksymisjärjestelyyn, ovat mainittujen osapuolten määritettävissä.

Jäsenvaltiot eivät saa määrätä näiden kahden osapuolen välisen sopimuksen tyyppiä. ”Etukäteen” tehtävä sopimus kuitenkin tarkoittaa, että sopimus tehdään ennen kuin itselaskutettavien laskujen laatiminen aloitetaan. Veroviranomaisten pyynnöstä molempien osapuolten on pystyttävä osoittamaan, että etukäteen on todella tehty sopimus. Oikeusvarmuuden kannalta on siis suositeltavaa, että liiketoimen osapuolet säilyttävät todisteen etukäteen tekemästään sopimuksesta.

Kunkin laskun hyväksymisjärjestely voi perustua nimenomaiseen tai hiljaiseen hyväksyntään. Siitä voidaan sopia ja sitä voidaan kuvailla etukäteen tehtävässä sopimuksessa tai tavaroiden luovuttaja tai palvelujen suorittaja voi osoittaa hyväksyntänsä käsittelemällä laskun tai ottamalla vastaan maksun.

EUROOPAN KOMISSIO
VEROTUKSEN JA TULLILIITON
PÄÄOSASTO
Välillinen verotus ja verohallinto
Yksikkö C1: Arvonlisävero ja muut liikevaihtoverot

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: C**

Asia: Laskujen sisältö

Tausta ja käsiteltävät aiheet

Oikeusperusta: Neuvoston direktiivi 2010/45/EU, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2010, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta laskutussääntöjen osalta

Viitteet: 91, 226, 226 b ja 230 artikla

Käsiteltävät aiheet:

1. 226 artiklan 2 kohta – Juokseva numerointi
2. 226 artiklan 7 a kohta – Kassaperusteinen kirjanpito
3. 226 artiklan 11 kohta – Vapautetut luovutukset ja suoritukset
4. 91 ja 230 artikla – Arvonlisäveron määrän muuntaminen kansallisen valuuttaan
5. 226 b artikla – Yksinkertaistetut laskut

Huomautukset:

Laskun sisältö on yhdenmukaistettu EU:n tasolla, ja jäsenvaltioilla on vain muutamia valinnanmahdollisuuksia. Direktiivillä 2010/45/EU laskun sisältövaatimuksiin tehtyjä muutoksia, joiden päätavoitteena oli vähentää yritysten rasitteita, on vielä selvennettävä, samoin kuin sellaisia muuttamattomina säilytettyjä artikloja, jotka ovat johtaneet tulkintaeroihin eri puolilla EU:ta.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: C-1**

Aihe: Juokseva numerointi

Viite: 226 artikla

2) yhteen tai useampaan sarjaan perustuva juokseva numero, jolla lasku voidaan yksilöidä;

Huomautukset:

Laskun yksilöimiseksi 226 artiklan 2 kohdassa vaadittava juokseva numero voi perustua yhteen tai useampaan sarjaan, joka voi sisältää myös aakkosnumeerisia merkkejä. Yritykset voivat itse päättää, käyttävätkö ne eri sarjoja. Oma sarja voi olla esimerkiksi kullakin haarakonttorilla, eri luovutus- tai suoritustyypeillä tai eri asiakkailla, ja eri sarjoja voi käyttää myös itselaskutettavissa laskuissa ja kolmansien osapuolten laatimissa laskuissa.

Jos jäsenvaltiot haluavat edellyttää juoksevaa numerointia myös yksinkertaistetuissa laskuissa, eri sarjojen käyttämistä koskevat samat perusteet kuin täydellistä arvonlisäveron sisältävää laskua.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: C-2**

Aihe: Kassaperusteinen kirjanpito

Viite: 226 artikla

7a) jos verosaatava syntyy 66 artiklan b alakohdan mukaisella maksun vastaanottamishetkellä ja vähennysoikeus syntyy, kun vähennyskelpoista veroa koskeva verosaatava syntyy, maininta ”kassaperusteinen kirjanpito”;

Huomautukset:

Kassaperusteisessa kirjanpitojärjestelmässä tavaroiden luovuttajat ja palvelujen suorittajat voivat ilmoittaa arvonlisäveron sen ilmoituskauden aikana, jolloin tavaroiden luovutus tai palvelujen suoritus vastaanotetaan tai tehdään. Jotta vastaanottaja tietäisi, milloin arvonlisävero muuttuu vähennyskelpoiseksi, luovuttajan tai suorittajan on mainittava laskussaan, että hän käyttää ”kassaperusteista kirjanpitoa”.

Maininnan ”kassaperusteinen kirjanpito” sisällyttämiseen suorittajan tai luovuttajan laskuun liittyy kaksi ehtoa.

1. Luovuttaja tai suorittaja täyttää edellytykset ja käyttää kassaperusteista kirjanpitojärjestelmää.

2. Kassaperusteista kirjanpitojärjestelmää käyttävän verovelvollisen asiakkaalle syntyy arvonlisäveron vähennysoikeus sillä hetkellä, kun luovuttajan tai suorittajan vero erääntyy maksettavaksi.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: C-3**

Aihe: Vapautetut suoritukset ja luovutukset

Viite: 226 artikla

11) jos kyseessä on vapautus, viittaus tämän direktiivin sovellettavaan säännökseen tai vastaavaan kansalliseen säännökseen taikka tieto tavaroiden luovutukseen tai palvelujen suoritukseen sovellettavan vapautuksen perusteesta;

Huomautukset:

Kun kyse on vapautetuista luovutuksista ja suorituksista (huomautus: tietyissä tapauksissa, joihin liittyy arvonlisäveron vähennysoikeus, saatetaan vapautettuja luovutuksia tai suorituksia kutsua myös nollaverokantaisiksi), verovelvollinen voi valita, lisääkö hän laskuun viittauksen asiaa koskevaan arvonlisäverodirektiivin artiklaan vai kansalliseen lainsäädäntöön tai sisällyttääkö hän laskuun tiedon muusta luovutuksen tai suorituksen vapautusperusteesta. Jos verovelvollinen valitsee muun perusteen, riittää maininta ”Vapautettu” tiedoksi tavaroiden luovutukseen tai palvelujen suoritukseen sovellettavan vapautuksen perusteesta. Maininnassa voidaan käyttää myös muita tarkoituksenmukaisia ilmaisuja.

Kun luovutukseen tai suoritukseen sovelletaan käännettyä verovelvollisuutta ja kun kyseinen luovutus tai suoritus on vapautettu verottavassa jäsenvaltiossa, riittää maininta ”Käännetty verovelvollisuus”, kuten 226 artiklan 11 a kohdassa säädetään.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: C-4**

Aihe: Arvonlisäveron määrän muuntaminen kansalliseksi valuutaksi

Viitteet: 91 ja 230 artikla

91 artiklan 2 kohta

Jäsenvaltiot hyväksyvät sen sijaan Euroopan keskuspankin verosaatavan syntymishetkellä julkaiseman viimeisimmän valuuttakurssin käyttämisen. Muuntaminen muiden valuuttojen kuin euron välillä tehdään soveltamalla kunkin valuutan euron muuntokurssia. Jäsenvaltiot voivat vaatia, että niille ilmoitetaan asiasta, jos verovelvollinen käyttää tätä mahdollisuutta.

230 artikla

Laskussa olevat määrät voidaan ilmaista minkä tahansa valuutan määräisinä, edellyttäen että maksettavan tai oikaistavan arvonlisäveron määrä ilmaistaan jäsenvaltion kansallisen valuutan määräisenä soveltaen 91 artiklassa säädettyä muuntokurssimenetelmää.

Huomautukset:

Kun kyseessä on laskussa mainitun arvonlisäveron määrän muuntaminen kansalliseen valuuttaan 230 artiklan vaatimuksen mukaisesti ja kun tähän käytetään Euroopan keskuspankin (EKP) julkaisemaa valuuttakurssia, asiasta ilmoituksen haluava jäsenvaltio voi vaatia vain yhden ilmoituksen ennen kuin verovelvollinen aloittaa EKP:n valuuttakurssin käyttämisen.

Verovelvollisen ei tarvitse käyttää EKP:n muuntokurssia kaikissa laskuissaan, vaikka jäsenvaltio edellyttäisi ilmoitusta EKP:n kurssin käyttämisestä.

Direktiivin 230 artiklassa ei sallita mitään laskuun tehtäviä viittausvaatimuksia, esimerkiksi käytettävästä valuuttakurssista tai muuntotavasta, koska tällaiset tiedot olisivat 226 artiklassa vaadittuja yksityiskohtaisempia.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: C-5**

Aihe: Yksinkertaistetut laskut

Viite: 226 b artikla

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että 220 a artiklan ja 221 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla laadituissa yksinkertaistetuissa laskuissa on ainakin seuraavat tiedot:

a) laatimispäivä;

b) tavarat luovuttavan tai palvelut suorittavan verovelvollisen tunnistetiedot;

c) luovutettujen tavaroiden tai suoritettujen palvelujen tunnistetiedot;

d) maksettava arvonlisäveron määrä tai tiedot, joiden perusteella se voidaan laskea;

e) jos laadittu lasku on tosite tai ilmoitus, jota pidetään laskuna 219 artiklan nojalla, erityinen ja yksiselitteinen viittaus kyseiseen alkuperäiseen laskuun sekä erityiset tiedot, joita muutetaan.

Jäsenvaltiot eivät saa vaatia laskuihin muita tietoja kuin 226, 227 ja 230 artiklassa tarkoitetut tiedot.

Huomautukset:

Verovelvolliset saavat laatia yksinkertaistettuja laskuja, joiden sisältöön on kuuluttava vähintään 226 b artiklassa tarkoitetut tiedot, mutta ei kaikkia 226 artiklassa vaadittavia tietoja, sillä muutoin tavoite yritysten rasitteiden vähentämisestä ei täyty. Yksinkertaistettuun laskuun ei saa vaatia enempää tietoja, kuin mitä 226 artiklassa vaaditaan.

Tämä koskee 220 a artiklassa sallittuja yksinkertaistettuja laskuja, joiden määrä on alle 100 euroa, sekä hyvityslaskuja 238 artiklan nojalla, sen jälkeen kun jäsenvaltiot ovat kuulleet arvonlisäverokomiteaa, ja 221 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla yritysten ja kuluttajien välillä tapahtuvia tavaroiden luovutuksia ja palvelujen suorituksia sekä vapautettujen vakuutus- ja rahoitusliiketoimien suorituksia.

Yksinkertaistettuja laskuja ei kuitenkaan sallita etämyynnissä, vapautetuissa yhteisön sisäisissä tavaroiden luovutuksissa eikä rajat ylittäviä luovutuksissa ja suorituksissa, joita koskee käännetty verovelvollisuus (220 a artiklan 2 kohta ja 238 artiklan 3 kohta).

EUROOPAN KOMISSIO
VEROTUKSEN JA TULLILIITON
PÄÄOSASTO
Välillinen verotus ja verohallinto
Yksikkö C1: Arvonlisävero ja muut liikevaihtoverot

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: D**

Asia: Laskujen tallettaminen

Tausta ja käsiteltävät aiheet

Oikeusperusta: Neuvoston direktiivi 2010/45/EU, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2010, yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY muuttamisesta laskutussääntöjen osalta

Viitteet: 247 ja 248 a artikla

Käsiteltävät aiheet:

1. 247 artikla – Talletuskausi
2. 248 a artikla – Kääntäminen ja laskuissa käytettävät kielet
3. 247 artikla – Talletusväline

Huomautukset:

Direktiivi 2010/45/EU ei sisällä suuria laskun tallettamista koskevia muutoksia. Tietyissä tapauksissa kuitenkin muualla, etenkin 233 artiklassa, tehdyt laskutussääntöjen muutokset vaikuttavat myös talletussääntöjen tulkintaan.

Myös nykyisten sääntöjen selventäminen on tietyiltä osin tarpeen.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: D-1**

Aihe: Talletuskausi

Viite: 247 artiklan 1 kohta

Kunkin jäsenvaltion on vahvistettava, kuinka pitkän ajan verovelvollisten on huolehdittava sellaisten laskujen tallentamisesta, jotka koskevat sen alueella tehtyjä tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia sekä sen alueelle sijoittautuneiden verovelvollisten vastaanottamia tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia.

Huomautukset:

Laskujen talletuskauden määräävät jäsenvaltiot 247 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Laskujen talletukseen ei sovelleta 219 a artiklaa.

Jäsenvaltio voi määrätä tavaroiden luovuttajaa tai palvelun suorittajaa koskevan talletuskauden vain silloin, kun luovutus- tai suorituspaikka on kyseisessä jäsenvaltiossa. Toisessa jäsenvaltiossa tavaroiden luovutuksia tai palvelujen suorituksia esimerkiksi käännetyn verovelvollisuusmenettelyn piirissä tekevän luovuttajan tai suorittajan olisi noudatettava sen jäsenvaltion talletussääntöjä, jossa luovutus tai suoritus tapahtuu.

Lisäksi tavaroita tai palveluja vastaanottavan verovelvollisen osalta laskun talletusajasta määrää se jäsenvaltio, jossa kyseisen yrityksen kotipaikka sijaitsee.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: D-2**

Aihe: Kääntäminen ja laskuissa käytettävät kielet

Viite: 248 a artikla

Jäsenvaltiot voivat valvontaa varten ja tiettyjen verovelvollisten osalta tai tietyissä tapauksissa vaatia, että niiden alueella luovutettuja tavaroita ja suoritettuja palveluita koskevat laskut ja niiden alueelle sijoittautuneiden verovelvollisten vastaanottamat laskut käännetään niiden viralliselle kielelle. Jäsenvaltiot eivät kuitenkaan saa asettaa laskujen kääntämistä koskevaa yleistä vaatimusta.

Huomautukset:

Laskuissa käytettävä kieli

Arvonlisäveroon liittyvässä lainsäädännössä ei ole säädöksiä minkään kielen käyttämisestä. Jos käytettävä kieli on muu kuin kansallinen kieli, jäsenvaltio ei saa rajoittaa verovähennysoikeutta ainoastaan laskussa käytetyn kielen perusteella. Käännöksiä saatetaan kuitenkin pyytää tietyissä tapauksissa tarkastuksen aikana.

Laskujen kääntäminen

Jäsenvaltioille annetaan 248 a artiklassa mahdollisuus vaatia laskujen kääntämistä, mutta tämän mahdollisuuden olisi koskettava vain tiettyjä laskuja tai tiettyjen verovelvollisten laskuja, jotka on tarkistettava valvontaa varten. Jäsenvaltiot eivät voi ottaa etukäteen käyttöön minkäänlaista yleistä velvoitetta, että kaikki laskut, esimerkiksi tietyn tyyppiset tai tietyn verovelvollisen laskut, olisi käännettävä kansalliselle kielelle.

Luotu: 05/10/2011 Viimeksi muokattu: 05/10/2011 **Asiakirjan viite: D-3**

Aihe: Talletusväline

Viite: 247 artiklan 2 kohta

Edellä 1 kohdassa tarkoitettu jäsenvaltio voi vaatia 233 artiklassa säädettyjen vaatimusten täyttämisen varmistamiseksi, että laskut talletetaan siinä alkuperäisessä muodossa eli paperisina tai sähköisinä, jossa ne on toimitettu tai asetettu saataville. Se voi myös vaatia, että kun laskut talletetaan sähköisinä, myös tiedot, jotka takaavat laskujen alkuperän aitouden ja niiden sisällön eheyden 233 artiklan mukaisesti, talletetaan sähköisinä.

Huomautukset:

Direktiivin 247 artiklan 2 kohdassa sallitaan jäsenvaltioiden vaatia, että laskut talletetaan siinä alkuperäisessä muodossa, jossa ne lähetettiin. Toisin sanoen voidaan vaatia, että paperiset laskut talletetaan paperimuodossa ja sähköiset laskut sähköisessä muodossa.

Sähköisten laskujen osalta ei estetä käytetyn formaatin muuttamista, joka voi usein olla tarpeen talletustekniikoiden kehittymisen vuoksi. Formaatin muuttamisen on täytettävä 233 artiklan 1 kohdassa mainitut vaatimukset.

Kun laskut talletetaan sähköisesti, 247 artiklan 2 kohdassa sallitaan jäsenvaltioiden vaatia, että laskun alkuperän aitouden, sen sisällön eheyden ja laskun luettavuuden takaavat tiedot talletetaan myös sähköisesti. Jos verovelvollinen käyttää kehittynyttä sähköistä allekirjoitusta tai automaattista tiedonsiirtoa (EDI), laskun alkuperän aitouden ja sen sisällön eheyden takaavilla tiedoilla tarkoitetaan näihin tiettyihin tekniikoihin liittyviä tietoja. .

Jos verovelvollinen käyttää liiketoiminnan valvontakeinoja, jotka luovat luotettavan tarkastusketjun laskun sekä tavaroiden luovutuksen tai palvelujen suorituksen välille, tällaisilla tiedoilla tarkoitetaan tositteissa olevia tietoja. Yritys kuitenkin saa 233 artiklan nojalla itse valita, kuinka alkuperän aitous ja sisällön eheys taataan.

Kun laskut säilytetään paperimuodossa, verovelvollinen voi halutessaan säilyttää tositteet sähköisesti, mutta veroviranomaiset eivät voi velvoittaa verovelvollista siihen. Vastaavasti ei voida vaatia myöskään, että sähköisessä muodossa säilytettävät tositteet pitäisi säilyttää paperimuodossa.

Verovelvolliset voivat liiketoimintansa valvonnan osana säilyttää tositteiden ja laskun välillä tekemänsä tarkistukset, mutta arvonlisäverotuksen kannalta tällaista ei vaadita.